

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνθακόσα τέσσερα καὶ χίλια
ποῦθ' ἀ' βροῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμύσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὁποῖος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἐξ τοῦ Νοεμβρίου,
μηνὸς τὰ μάλα κρύου.

Ἐξῆντα πέντε σὺν ὀκτακόσῳ
κ' ὁ Κόντες λέει πῶς πᾶν τὰ γρόσα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἐσχάσαμε, βρε Περικλῆ, γιὰ ἄλλο τὴν κοιλιά
κ' ἴσκιους παληοὺς ἐβγάλαμε μέσ' ἀπὸ τὰ μνημεῖα,
ἐκάναμε μνημόσυνο τοῦ πρώτου Βασιλῆα
καὶ ζῆλος μᾶς ἐθέρωμανε καὶ τόση προθυμία.

Θυμῆθηκα καὶ τοὺς καιροὺς, ποῦ παίζαμε τὴν τόμπολα,
κ' ἄκουσα ὅτι ἄλλα τὰ πολλὰ
κ' ἔναν παληὸ φουστανελά,
τὸν γέρο τὸν Στριφτόμπολα.

Εἰς οὐρανοὺς πετάξαμε
καὶ σὲ χρυσᾶς νεφέλας,
κ' ὅλοι μας ἐφωνάξαμε:
ζήτω τῆς φουστανελάς.

Ἐχόσαμεν καὶ δάκρυα μεγάλης μετανόας,
ἐπλόγισε τὰ στήθη μας σπινθὴρ Μακεδονίας,
φουστανελάδες ἴδαμε μὲ πάλα καὶ μὲ φέσι
αἱ τῶματά των ἤθελε καθεὶς νὰ τὰ φορέσῃ.

Ἐβγάλαμε καὶ στεναγμούς,
παιῖνας ἀνεκρούσαμεν,
κοκκάλων καὶ σπαθῶν τριγμούς
τριγύρω μας ἤκούσαμεν.

Μεγάλου πατριωτισμοῦ μᾶς συνεχίνει φούρια
καὶ πρὸς σιγμὴν ἐσεῖσθησαν οἱ γηραλέοι βράχοι,
κ' εἶδα τὴν δόξα τὴν παληὰ μπράτσο μὲ τὴν καινούρια
νὰ περπατοῦν εἰς τῆς Ἀρχῆς τὴν ψωριασμένη ράχη.

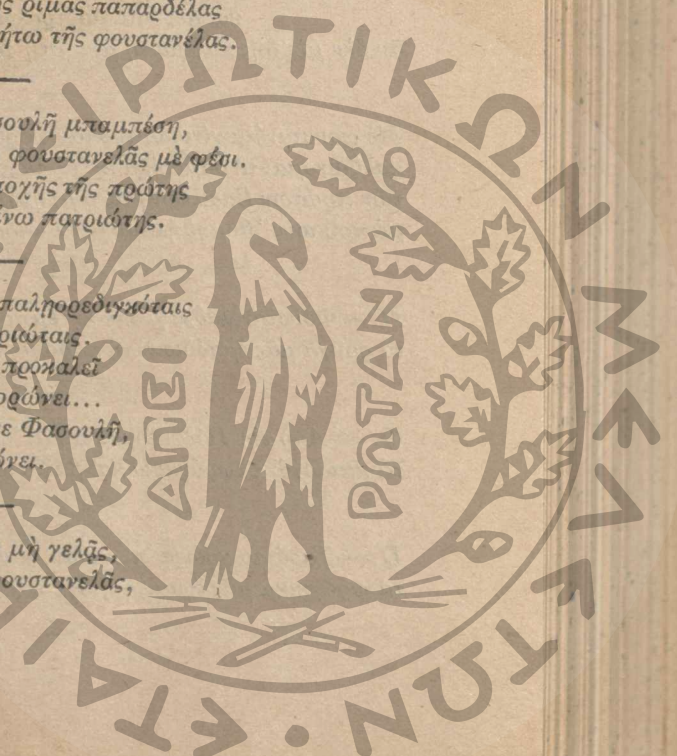
Ἐκάναμε μνημόσυνο μετὰ σαράντα χρόνους
ὅτ' ὁ πρώτο Βασιλῆα μας,
ἐφάγαμε καὶ κόλλυβα, καὶ μὲ τοὺς φαμφαρόνους
ἐπήγαμε καλὰ μας.

Π.—Ἀληθινὴ συγκίνησις... ἔτρεμαν τὰ σαγόνια...
μὰ ποῦ τὸν θυμῆθήκαμε μετὰ σαράντα χρόνια.
Κ' ἐγὼ παρέστην ὁ σαχλὸς τῆς ρίμας παπαδέλας
καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἔσκουζα: ζήτω τῆς φουστανελάς.

Καὶ τίποτα παράξενο, βρε Φασουλῆ μπαμπέση,
μὰ μέγα ἔμπρός σου νὰ φανῶ φουστανελάς μὲ φέσι.
Χωρὶς αὐτὴ τὴν φορεσιὰ τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης
σὺν δύσκολο μοῦ φαίνεται νὰ γίνω πατριώτης.

Αὐτὰ τὰ παληοφράγκικα κ' ἡ παληοεθιμικότης
δὲν βγάζουν πατριώταις.
Ἡ φουστανελά μοναχὰ θυοῖας προκαλεῖ
κ' ἐκεῖνη μᾶς κορώνει...
χωρὶς τσαρούχι πάτριο, καὶ μένε Φασουλῆ,
ποδάρι δὲν φτερόνει.

Γι' αὐτὰ ποῦ λέω μὴ γελᾶς,
κ' ἂν δὲν γενῆς φουστανελάς,

ἀπὸ τὸν νοῦ σου βγάλε το πῶς θάσαι πατριότης
καὶ μήτε θὰ σὲ συγκινή καμμία γενναϊότης.

Κὶ ἂν σήμερα καθένας μας ψυχρὸς καὶ κρύος μένη
ἔμπροσθὰ σὲ πάππων εὐκλεῶν πανάγια τεμένη,
κὶ ἂν γὰ πατρίδα φρόνημα δὲν ἔχη μήτε πόνο,
αὐτὰ τὰ παληοφράγκικα θαρρῶ πῶς φταῖνε μόνο.

Γὰ τὸ γενναῖον φρόνημα βεβαίως συντελεῖ
τὸ φόρεμα πολὺ.
Μὲ τῆς Φραγκιάς τῆς φορεσιάς
δὲν εἴμπορεῖς, βρὲ μπουνταλά,
νὰ ψάλης τῆς ἀρματοσοῦρας
τοῦ καθενὸς φουστανελά.

Κρατῆρος πατριωτικὸν δὲν θὰ σὲ φλέγη λάβα...
σοῦ τῶπα μιά, σοῦ τῶπα δρό, σοῦ τῶπα κὶ ἀπειράκις
πῶς δὲν ἔμπορεῖς νὰ φλογισθῇς μὲ φλόγα τοῦ Βλαχάβα
καὶ σπιβαλέτα νὰ φορῇς καὶ νᾶσαι στενοβοράκης.

Γὶ αὐτὰ τὰ λόγια μὴ γελᾷς καὶ πάρα γὰ σπουδαῖα...
πῶς τὸ τουφέκι τὸ παλὸν θὰ δροῖς τοῦ Μηλιόνη,
πῶς θὰ χωρέσῃ μέσα σου καμμιὰ Μεγάλ' Ἰδέα
μὲ τὸ σουρτοῦκο μοναχὰ καὶ μὲ τὸ πανταλόνι;

Φ.— Ἔχεις δίκιο, Περικλέτο...
δὲν ἔμπορεῖς μὲ σπιβαλέτο
γὰ τοὺς δούλους νὰ πονέσης
καὶ σὺ τὸν Μελά νὰ πέσης.

Ἄς ἔφοροῦσαν φουστανελαὶς κὶ ὅλ' οἱ σήμερον τιτοῦχοι...
δὲν ἔμπορεῖς, ξυλένης Βάρδο,
δίχως φτερωτὸ τσαροῦχι
ν' ἀνεβῇς ὡς ἔστιν τὸν Σκάρδο.

Στὸ διάβολο τὰ φράγκικα, τὰ σμόκινς κὶ ἡ βελάδες...
τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ... ντύσε φουστανελάδες
δύλους αὐτοὺς ποὺ κἀθνοῦναι νωθροὶ στὰ καφρανεῖα,
τέτοιοι κὶ ἐμένα ντύσε με
καὶ μὲς στὰ μοῦτρα φτύσε με,
ἂν δὲν μὲ ὀρῇς πολεμιστὴ μὲς στὴ Μακεδονία.

Μὲ φουστανελά γίνουμι τροπαιοφόρος ἥρως
καὶ ζῶνομαι τὰ δαμασκὰ κὶ ἀρπάζω τὰ μηλιόνη...
τῶν πρώτων Βασιλέων μας ἡ μνήμη των ἀγῆρως,
μὰ ποῦ τοὺς ὀθυμηθήκαμε μετὰ σαράντα χρόνια.

Π.— Φουστανελάδες γίνετε κὶ ἐμπρός, Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
τὰ ροῦχα μᾶς ἐμπόδισαν νὰ πάρωμε τὴν Πόλι.

Φ.— Ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχομαι καὶ στὴν κορφή κανέλα,
τὰ καταρῶν τὰ φράγκικα καὶ βάζω φουστανελά.

Π.— Σαράντα χρόνια ἔπεσαν, καὶ τώρα γὰ τὸ χάλι μας
τὰ φράγκικα μᾶς ἔφταξαν, ὄχι καὶ τὸ κεφάλι μας.

Φ.— Σαράντα χρόνια ἔπεσαν κὶ ὀγδόνητα πίσω πᾶμε,
μὰ θὰ περάσουν κὶ ἄλλα,
κὶ ἀκόμη σὺν καὶ σήμερα στοὺς τοίχους θὰ κτυπᾷμε
τὴν ἄδεια μας κανκάλα.

Π.— Σαράντα χρόνια ἔπεσαν, Ρωμηοὶ Φραγκο-τοσλιάδες,
κὶ ἔλασαν εἰς τὸν Ὀλυμπο σαράντα χρόνων χρόνια,
κὶ ἐκάναμε μνημόσυνο στοὺς πρώτους Βασιλεῖδες...
μὰ ποῦ τοὺς ὀθυμηθήκαμε μετὰ σαράντα χρόνια.

Φ.— Βαρὺς χειμῶνας ἔπλυνσε, φυλορροοῦν οἱ κῆποι,
κὶ ἐγύρισε κὶ ὁ Βασιλεὺς...
Π.— Ἄν εἴξευρα πῶς λείπει.

Φ.— Βασιλικὸς ἐμύρισε
κὶ ὁ Βασιλεὺς ἐγύρισε,
κὶ ἀμέσως ἀνέσεισθησαν οἱ τῆς Ἀρχῆς μνηστήρες,
καὶ μόνον σὺ, βρὲ Περικλῆ, χαμπάρι δὲν ἔπηρες.

Π.— Μὰ μήπως εἶμαι βουλευτὴς νὰ καρτερῶ τὸ Στέμμα,
νὰ κάμῃ κἂν διάλυσον κἂν πρόσκλησιν Βουλῆς;
ἢ μήπως εἶμαι τάχατε τῶν Ἀνακτόρων θρέμμα,
κἂν ἕνας ἀρχιεπίσκοπος καλοῦμαι τῆς Ἀδλῆς,
γὰ νὰ φροντίζω νὰ ῥωτῶ ποῖον μῆνα θ' ἀριβάρῃ;
καὶ τί μὲ μέλει, Φασουλῆ, κὶ ἂν ἔλθῃ τὸν Γεννάρι;

Μήπως εἶμι ἐκ τῶν ἐν τέλει δρῶν στυλὸς κράτους τὸν ἀγῶνα
γὰ νὰ τρέξω στὸ Παλάτι καὶ νὰ γράψω τὸν νόμῳ μου;
μήπως εἶμαι Θεοτόκης νὰ προσμένω τὴν Κορῶνα
γὰ νὰ πάω νὰ τῆς δείξω τὸ καινούριο πρόγραμμα μου;

Μήπως ἔχω κἂν ἀστέρια
καὶ γαλόνια Στρατηλάτη;
μήπως ἔχω νταραβέρια
τακτικά μὲ τὸ Παλάτι;

Μήπως κἂν σοβαρὸ
σκέπτομαι νὰ τοῦ μιλῶσω,
κὶ ὁλοένα λαχταρῶ
πότε θὰ γυρίσω πίσω;

Ἡ μήπως εἶμαι Ραμπαῖς, συμπατριώτῃ μποῦφο,
νὰ καρτερῶ τὸν Βασιλῆα γὰ νὰ φορέσω σκούφο;
Μὴ τῆς Ἀδλῆς προμηθευτῆς ὑπῆρξα, συμπολίτῃ;
μὴν ἔχω τάχ' ἀξίωμα Βασιλικὸν Σταυλίτη,
γὰ νὰ φροντίζω νὰ ῥωτῶ ποῖον μῆνα θ' ἀριβάρῃ;
καὶ τί μὲ μέλει, Φασουλῆ, κὶ ἂν ἔλθῃ τὸν Φλεβάρη;

Ναὶ μὲν καλὸν ὁ Βασιλεὺς νὰ βροῖκετ' ἐδῶ πέρα
καὶ στὸ Παλάτι πάντοτε νὰ στήνεται παντιέρα,
ἐν τούτοις βεβαιῶν πολλοὶ
πῶς κὶ ὅταν λείπῃ, Φασουλῆ,
πάντα τὸ κράτος τῶφρελεῖ.

Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ξυλένης μετχιλβάνη,
ἀφέντης εἶναι Βασιλεὺς, τὸ κέφι του θὰ κάνη,
καὶ πότε φεύγει κὶ ἔρχεται νὰ μὴ σ' ἐνδιαφέρει
καθόλου σὺν κὶ ἐμένα...

καὶ πῶς ἐνὶ στυλὸν Φύλληρον τραβᾷς τὸ καλοκαίρι
καὶ δὲν ῥωτᾷς κανένα;

Φ.— Βασιλικὸς ἐμύρισε
κὶ ὁ Βασιλεὺς ἐγύρισε,
κὶ ἐφάνη σὺν χαρούμενος σὲ κάθε συμπολίτῃ...
Π.— Κἂν καλὸ θὰ τοῦπανε γὰ τὴν φτωχὴ τὴν Κρήτη.

Φ.— Ἐφαίνεται πῶς ἤρχετο μὲ μιὰ χαρὰ σπανία.
Π.— Κἂν καλὸ θὰ τοῦπανε γὰ τὴν Μακεδονία.
Φ.— Καὶ λένε πῶς σὺν κύριον Προθυπουργὸν σιμώσας
πῶς εἶπε, τὸν ἐρώτησε, πῶς πάει κὶ ὁ λαμὸς σας;
Μὰ κὶ ἐγὼ, βρὲ Περικλέτο, σὺν χαρούμενον τὸν βροῖσκω.
Π.— Κἂν δάμαθε σπουδαῖο κὶ ἂν τὸν γέρο τὸν Φραγκίσκο.
Φ.— Σὺν χαρούμενος μιλῶσε καὶ σὺν ἕνα καὶ σὺν ἄλλο.
Π.— Κἂν δάμαθε σπουδαῖο κὶ ἂν τὸν Δελκασσὲ τὸν Γάλλο.

Φ.— Βασιλικὸς ἐμύρισε
κὶ ὁ Βασιλεὺς ἐγύρισε,
κὶ ὁ κύριος Προθυπουργός, ὡραίος στοὺς ὡραίους,
δείχνει καινούριο πρόγραμμα σ' ἐμᾶς τοὺς ἀρουραίους,
καθὼς ὁ πάλαι Μωῦσῆς τὸν ὄφιν στοὺς Ἑβραίους.

Τοῦτο φέρων ὑπὸ μάλῃς
νέον πρόγραμμα μεγάλῃς
κὶ ἀσθηρᾶς οἰκονομίας,
σὺν παλῆς Ἱερεμίας
θηρηρεῖ λυπητερὰ
πῶς δὲν ἔχομε παρᾶ.

Νέον πρόγραμμα τοῦ Κόντη
καὶ πρωτοφανὲς τρώντι.
Νέον ἄγγελμα κὶ αὐτὸ
πῶς δὲν ἔχομε λεφτό.

Περικλέτο φουκαρᾶ,
πρώτῃ δὲν ἀκοῦς φορὰ
πῶς δὲν ἔχομε παρᾶ
μήτε γὰ θωρακοφόρα,
μήτε γὰ στρατεύματα;...
ἐμεῖς βλέπαμ' ἔως τώρα
μόνο περισσεύματα.

Νέον πρόγραμμα προβάλλει,
πρόγραμμα τῶν προγραμμάτων,
ἀνακλινῆς μεγάλη
πῶς στεροῦμεθα χρημάτων.

Ἦτοι ἀπὸ τόσα χρόνια, ποῦχομε λιμοκοντόρους,
ὅστερ' ἀπὸ τόσας νίκαις
καὶ πολέμους πλουτοφόρους
γεῖα σου, Κόντε, ποῦ τὸ βροῖκες.

Μὰ τί μίστορης καὶ τοῦτος!
ὅλοι λέγαμε πῶς πλούτος
κατακλύζει τὴν Ἑλλάδα,
τὴν παρθεῖαν ἀγέλαδα.

Καὶ σὺν κράτος ἐπεκράτει καὶ φαιδρότης κὶ εὐθυμία,
πλὴν ὁ Κόντες μοναχὰ
τῆς Ἑλλάδος τὰ Ταμεῖα
τᾶνεκάλυψε πτωχά.

Ἀδελφέ μου καταγκῶζη, ποῦ μὲ δέρνεις καὶ σὲ δέρω,
κλάψα καὶ βλαστήματα...
τί παράξενο καὶ τοῦτο, τῆς Ἑλλάδος τὸ Κουβέρο
νὰ μὴν ἔχη χρήματα.

Πρόγραμμα τρώντι νέον... ὁ κλεινὴ πατρίς νταχνάτα,
κλαίει κάθε Μακεδόν,
μεταβάλλονται τὰ πάντα
καθὼς λένε ριζηδόν.

Καταγοῦν Πρωτοδικεῖα, βλάμη παληοκαφρανεῖ,
καταγοῦνται καὶ Σχολεῖα, καταγοῦνται καὶ Μοναί,
καταγοῦνται καὶ κοντύλια
γὰ κερά καὶ γὰ καντύλια
καὶ γὰ λάδα καὶ φτυλῖα.

Κὶ δαλλήλων—ὦϊμέ!
καταγοῦνται τὸ ψωμί,
καταγοῦνται καὶ νομαί,
καταγοῦνται καὶ νομοί.

Καταγοῦν περιφερεῖς, καταγοῦν καὶ διοικήσεις,
καταγοῦνται τέλος πάντων κάθε παχυμοναράτος,
κὶ ἐγὼ βλέπων τὰς τοιαύτας καὶ τοσαύτας καταργήσεις
ξαναλέω: πρῶτα πρῶτα καταργήσετε τὸ κράτος.

Κάνουν μία πατινάδα,
ποῦ παθαίνουνε βραχνάδα.

Ἦλθε πάλιν ἡ Κορῶνα
μὲ τὸν κρόν τὸν χειμῶνα.

Ἡ σημαία κυματίζει
πὸτ' ἐδῶ καὶ πὸτ' ἐκεῖ,
κὶ ὄρχισε νὰ πατινίσῃ
τῆς φρονιᾶς ἡ μουσική.

Πατινίς ἡ μουσική μας κάθε μέρα... τί χαρά!...
τρέχουν γὰ νὰ τὴν ἀκούσουν πλῆθη χασομέρικα,
κὶ ἀνεκάλυψε κὶ ὁ Κόντες ἕνα νέον ταμπουρά
ὅπως κὶ ὁ πάλαιος Κολόμβος βροῖκε τὴν Ἀμέρικα.

Ἦλθε πάλιν ἡ Κορῶνα
μὲ τὸν κρόν τὸν χειμῶνα,
κὶ ὑπὸ τῆς δειροστοιχίας
τὰς σφαιρώσας πιπερέας
λησμονεῖ τὰς δυστυχίας
καὶ κυττάζει τὰς ὁραίας.

Τὸν περίπατό σου κάνεις
 κ' ἐντροφῆς κ' ἀπολαμβάνεις.
Μὰ κ' ἐμεῖς οἱ δύο φίλοι
 παραιτοῦμε τὸ σκαμπύλι,
 καὶ πηγαίνομ' ἐκεῖ πέρα
 μὲ πολλοὺς καὶ κατὰ μόνας,
 καὶ ἴσ' τὸν καθαρόν ἀέρα
 λέμε γὰρ τοὺς Μακεδόνας.

Σύρε κ' ἔλ' ἀπάνω κάτω
 μὲ φιλόμυσο φουσάτο,
 καὶ ἴσ' τῆς μουσικῆς τοὺς τόνους
 λησμονοῦμε σκλάβων στόνους.

Ἦλθε κ' ὅλο τὸ Παλάτι
 ἴππερ κίνησι, φωτιά,
 πᾶν οἱ Σύμβουλοι τρεχάτοι
 φορτωμένοι μὲ χασιδιά.

Τώρα βλέπω τὸν Ρωμάνο,
 κ' ὁ Δεβίδης τώρα μπαίνει...
 κατεβαίνουν ἀπὸ ἴππων
 κἄπως εὐχαριστημένοι.

Δύο δύο κατεβαίνουν,
 μέσα ἴσ' τὴν καρδίτσα μπαίνουν,
 κ' ἀπ' ὀπίσσω των ἀσκέρι
 περιέργων πηλαεῖ
 μὲ λαχάνησμα πολὺ...
 βάρα ἴσ' πίσω, καροτσέρι.

Ἦλθε, κ' ὅλων μας τὸ μάτι
 στρέφεται πρὸς τὸ Παλάτι,
 κ' ἡ καρδιά πολλῶν ἀνοίγει
 καὶ ὁ Ὀμίλους χαρωπὸς
 λένε πάλι πῶς κυνῆγι
 θὰ γενῇ τῆς Ἀλεποῦς.

Ἦλθε, κ' ὁ Πρωθυπουργός,
 ὁ Κορφιάτης ὁ γοργός,
 δίχως τέταρτο νὰ χάσῃ μὲ τὸ πρόγραμμα ἴσ' τὸ χέρι
 ἴππερ τὸ πρῶτ' ἴσ' δέκα κ' ἔφυγε τὸ μεσημέρι,
 κ' εἶπαν κ' εἶπαν κατ' ἴδιαν, μὰ τί νᾶπαν; ποῖος τὸ ξέρει.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ὑποδηματοποιεῖον Γεωργίου τοῦ Στρατῆ,
 ποῦ τῆς τέχνης του τὸ κάλλος μακροχρόνιον κρατεῖ,
 βραβευθὲν εἰς τὰς ἐκθέσεις μὲ βραβεῖα περισσά
 καὶ μεγάλα καὶ χρυσά.

Κ' εὐχεται καθεὶς πελάτης νᾶχῃ τέσσερα ποδάρια
 μόνο γὰρ νὰ παραγγέλῃ ἴσ' τὸν Στρατῆ διπλᾶ ζευγάρια.
 Τὶ περίφημα παπούτσια, στερεὰ τε καὶ λεπτά...
 ἴτε... δρόμος τοῦ Σταδίου κ' αὐξὼν τριανταεπτὰ.

Τὸ Γραφεῖον τοῦ «Ρωμηοῦ» μας, παρλαπίπα πατριότου,
 ἀριθμὸς τριάντα τρία καὶ ἴσ' τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ

Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος. — Ἰονικὴ Τράπεζα Limited. — Τράπεζα Ἀθηνῶν. — Τράπεζα Βιομηχανικῆς Πίστεως τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου 1904 ἄρχεται ἐν ταῖς θυρίσιν τῶν τε ἐν Ἀθήναις καταστημάτων καὶ τῶν ὑποκαταστημάτων τῶν ἀνωτέρω Τραπεζῶν, ἐφοδιαζομένων ὑπὸ τῶν δημοσίων ταμείων, ἡ πώλησις τῶν γραμματίων τοῦ ὑπὲρ τοῦ

ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ 1905

ΤΙΜΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ

Διὰ γραμμάτια 1 μέχρις 20 Δρ. 3

» » 21 » 100 » 2,83
 » » ἄνω τῶν 100 » 2,80

ἑκάστον

ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Τ 2)15 Ἰανουαρίου, 3)16 Ἀπριλίου, 3)16 Μαΐου καὶ 1)15 Ὀκτωβρίου 1905.

ΛΑΧΝΟΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

ΚΕΡΑΗ

ΔΡΑΧΜΑΙ

1	ἑξ	100,000
1	»	25,000
1	ἑξ	10,000
3	»	5,000
5	»	1,000
411	ἑξ	100
578	ἑξ	50
1000	κλήροι	δραχμαὶ
		225,000

Ἐκ τῶν Γραφείων τῶν ἀνωτέρω Τραπεζῶν